

РЕШЕНИЕ

№ 5499

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 13.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5939** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.7 вр.с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. И. С., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], депозирана чрез адв.И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], оф.9, против Заповед Рег. № 5364з-1001/04.06.2020 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в Специален дом за временно настаняване на чужденци за срок от шест месеца, считано от 14.06.2020 г., не по-късно от 22.11.2020 г.

В жалбата са изложени доводи, че така оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Подателят ѝ счита, че същата е издадена без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за нейното издаване. Излага възражения за това, че актът не съответства на целта на закона, като в тази връзка се позовава на практиката на СЕС. От Съда се иска да отмени заповедта. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Представена е писмена защита от 13.08.2020 г. чрез адв.И., с която се иска да уважи жалбата по изложените в нея съображения. Претендират се сторените по делото разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, в с.з. не изпраща представител. Депозирана е писмена защита от 07.08.2020 г. чрез юк.М., с която се излага становище за неоснователност на депозираната жалба, като От съда се иска да отхвърли същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 4379 ОЧ-116/31.08.2018 г. на Зам.началника на ГПУ – К., на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ, на С. И. С., гражданин на И., е наложена принудителна административна мярка "Принудително настаняване в СДВНЧ" за срок от шест месеца, във връзка с наложена спрямо него със Заповед № 4379 ОЧ–115/31.08.2018 г. на Началника на ГПУ К., принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" (л.60-61). Бил е настанен първоначално в СДВНЧ, общо 22 дни, като след подадена молба за международна закрила е предаден на служители на РПЦ-В., [населено място] при ДАБ при МС на Република България на 25.09.2018 г. (л.72).

Видно от приложеното към преписката Удостоверение № 113/19 г., издадено от Министерство на правосъдието – Софийски затвор, до Дирекция "Миграция" в МВР, чужденецът е изтърпял наказание "лишаване от свобода", наложено му по НОХД № 31/2019 г. на Районен съд – Оряхово, за незаконно преминаване на българската граница. От същото се установява, че чужденецът е постъпил в затвора на 05.02.2019 г., с начало на наказанието 29.05.2019 г. и зачетен арест в размер на 3 месеца и 13 дни, като е освободен на 14.06.2019 г.

В тази връзка с Предложение рег.№ 5364з-1017/22.05.2019 г. на Началника на ГПУ-К. е издадена Заповед рег.№ 5364з-1017 от 22.05.2019 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която С. И. С. е повторно настанен в СДВНЧ към дирекция "Миграция" за срок от шест месеца, считано от датата на настаняване (л.58). Видно от Приемо-предавателен протокол рег.№ 5364р-9859/23.05.2019 г., чуждият гражданин е настанен в СДВНЧ на 14.06.2019 г., а именно датата на освобождаването му от затвора, поради изтърпяване на наложеното му наказание "лишаване от свобода" и в изпълнение на издадената заповед (л.57).

От страна на Началник на отдел ПНМ-ДМ до Директора на Дирекция "Миграция" е отправено Предложение рег.№ 5364р-23025/11.12.2019 г. за удължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ. В същото е посочено, че чужденецът е изтърпял наказание "лишаване от свобода", наложено му по НОХД № 31/2019 г. на Районен съд – Оряхово, за незаконно преминаване на българската граница. Посочено е още, че след подадена молба за международна закрила чужденецът е предаден на служители на РПЦ-В. към ДАБ. Съгласно представената информация от информационните масиви на МВР, е установено, че С. И. С. е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, не притежава документ за самоличност. Със С. И. С. неколккратно са провеждани беседи, по време, на които същият е бил убеждаван от служители на Дирекция "Миграция" да се завърне в страната си по произход, чрез подписване на декларация за доброволно връщане. Чужденецът категорично е отказал да съдейства за издаване на документи за самоличност, чрез които може да бъде изведен от страната. В предложението е посочено, че чужденецът не притежава валиден документ за самоличност и парични средства. Няма данни за декларирано желание от страна на български гражданин да му осигури подслон и издръжка, в случай, че бъде освободен от СДВНЧ.

Поради изтичането на шест месеца от първоначалното задържане на чужденеца, Директорът на дирекция "Миграция" е издал Заповед № 5264з-2386/11.12.2019 г.

Издадената заповед е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 558 от 30.01.2020 г., постановено от АССГ по адм.дело № 234/2020 г., същата е потвърдена. След извършена справка в съдебно-деловодната система се установи, че с Решение № 7973 от 23.06.2020 г. на ВАС постановено по адм.дело № 3985/2020 г., решението на АССГ е оставено в сила.

С Предложение рег.№ 5364р-9609/04.06.2020 г. на Началника на отдел ПНМ-ДМ, отправено до Директора на дирекция "Миграция" е поискано удължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ. В същото е посочено, че след подадена молба за международна закрила С. И. С. е предаден на служители на РПЦ-В. към ДАБ. От извършена справка на 21.05.2020 г. в АИС-БДС е установено, е че чужденецът е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Настанен е в СДВНЧ, след изтърпяна присъда по НОХД № 31/2019 г. на Районен съд – [населено място], поради повторно нарушение на българската граница в опит да достигне до страна в З. Европа. С чужденеца са провеждани многократно беседи от служители на Дирекция "Миграция", МВР, с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на РБългария, като същият категорично отказва да се завърне доброволно в държавата си по произход, респективно отказвайки да попълни декларация за доброволно завръщане.

Наложена ПАМ по ЗЧРБ "връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" не е изпълнена до настоящия момент поради липса на документ за пътуване на лицето. Според посоченото в предложението, поведението на чужденеца ясно показва, че той няма да се съобрази с наложената му административна мярка, той не е попълвал бланка с автобиографични данни и декларация за доброволно връщане, не притежава никакви документи за самоличност и има отказан статут на бежанец. В предложението е посочено към датата на неговото изготвяне спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в дирекция "Миграция" не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чужденеца през време на престоя му в Република България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежемесечно явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Установено е, че чужденецът не разполага с парични средства. В тази връзка в предложението е посочено, че е налице хипотезата "опасност лицето да се укрие", предвидена като основание в чл.44, ал.6 ЗЧРБ.

В тази връзка е издадена обжалваната Заповед рег.№ 5364з-1001/04.06.2020 г., с която е продължено настаняването на жалбоподателя в СДВНЧ за срок до отпадане на обстоятелствата по чл.44, ал.6 ЗЧРБ и при изключенията на чл.44, ал.8 от закона, за срок от 6 месеца, считано от 14.06.2020 г., но непо-късно от 22.11.2020 г.

На 12.06.2020 г., жалбоподателят е запознат с оспорената в настоящето производство заповед на езика, който владее, като за удостоверяване на това обстоятелство същият се е подписал лично (л.40).

В хода на съдебното производство от процесуалния представител на жалбоподателя, заедно с депозираната жалба, са представени Декларация по чл.72, ал.5 от Правилника за прилагане на закона за чужденците в Република България, Договор за наем на недвижим имот от 01.10.2019 г., Декларация по чл.72, ал.5 ППЗЧРБ за осигуряване издръжка на С. И. С., с приложена справка салда по сметки.

В хода на съдебното производство се приобщиха следните писмени доказателства:

1. Представени от жалбоподателя: статия за наличие на заразени от Ковид 19 чужденци в СДВНЧ – Б. (л.88);
2. Представени от ответника: Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г.; писмо рег.№ 10545р-10958 от 03.08.2020 г.; Заповед рег.№ 5364з-1001/04.06.2020 г. (л.79).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ. Актът отговаря на изискванията на чл.44, ал.10 ЗЧРБ, като съдържа формално изводи за настаняването и закономото основание за издаването и от формална страна.

Разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ предвижда, че настаняването в СДВНЧ продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от Директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал.6, Директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Заповедта за продължаване на принудителното настаняване подлежи на обжалване по реда на чл.46а, ал.1 и 2 от същия закон.

Предпоставките, при които може да бъде издадена заповед за продължаване на настаняването в СДВНЧ, са тези, които установява чл.44, ал.8 ЗЧРБ, съответно чл.15, § 6 от Директива 2008/115 на Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети държави. Не са предпоставки за продължаване на срока на принудителното настаняване установените в § 15, ал.1 от Директивата такива, които са релевантни само за първоначалното задържане в специалния дом за настаняване на чужденци /в този смисъл е Решение по дело С-146/14 PPU на СЕС по делото Б.М.А.М./.

Безспорно по делото се установява, че жалбоподателят е незаконно пребиваващ на територията на Република България. Очевиден и установен е отказът на чужденеца да съдейства на административния орган за връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, предвид нежеланието му да се завърне в И.. От доказателствата по делото се установява безспорно, че С. И. С. не притежава валидни документи за самоличност и е осъждан за извършено престъпление от общ характер.

В настоящия случай не твърди и не се установява от доказателствата по преписката, че чужденецът представлява опасност за националната сигурност, или е осъждан с влязла в сила присъда за престъпление и представлява опасност за обществото. Престъплението, за което същият е осъден с влязла в сила присъда НОХД № 31/2019

г. по описа на РС-гр.О., не е тежко по смисъла на НК.

Въпреки това Съдът намира, че конкретният случай попада в хипотезата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ и чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за продължаване на настаняването, доколкото чужденецът е с неустановена самоличност, отказва да се завърне в страната си по произход, няма документ за задгранично пътуване, а и цялостното му поведение сочи, че има реална опасност същия да се укрие. Поради това не може да бъде набавен документ за пътуване и като цяло са налице пречки за изпълнението на наложената принудителна административна мярка. Следователно така оспорената заповед е законосъобразна и мотивирана.

Поради факта, че са изтекли само първите дванадесет месеца от първоначалното задържане на лицето и вземайки предвид изложеното, Съдът намира, че в случая все още съществува разумна възможност за връщането на С. И. С. в страната му по произход.

По отношение на релевирия в жалбата довод за налагане на по-лека обезпечителна мярка, Съдът намира следното:

По силата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ, когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или Директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на МВР по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона и 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

В разглеждания казус изброените по-леки обезпечителни мерки са неприложими с оглед наличието на обосновано предположение за укриване на лицето. Както беше посочено, С. И. С. не притежава валидни документи за самоличност и е осъждан за извършено престъпление от общ характер. Той не е декларирал, и че може да внесе лично или чрез друго лице определена парична сума, която да послужи като гаранция за явяването му пред органите на дирекция "Миграция" в случай на необходимост.

Съдът не може да кредитира представените по време на проведеното по делото открито заседание документи, имащи отношение към искането за налагането на по-лека обезпечителна мярка. Декларацията за предоставяне на издръжка не изхожда от български гражданин, а представената справка за салда по сметки не носи надлежна заверка от банката, в която се твърди, че е открита сметката. Представеният договор за наем е с дата 01.10.2019 г., т.е. той е сключен по времето, когато чужденецът вече е бил задържан в СДВНЧ. Няма логика едно лице да сключи договор за наем на недвижим имот с друго лице с ясната представа, че наемателят е в невъзможност както да ползва жилището, така и да плаща наемната цена. На последно място не е без значение и обстоятелството, че не са представени никакви доказателства, че наемодателят наистина е собственик на посочения имот. От тази гледна точка представената декларация по чл.72, ал.5 ППЗЧРБ е без правно значение за спора.

Предвид установените факти и обстоятелства по делото, както и с оглед процесуалното поведение на жалбоподателя, и при пълен анализ на мотивите – основание за издаването на оспорената заповед, Съдът счита същата законосъобразна, издадена в съответствие с материалноправните и процесуалноправни законови разпоредби. Това прави жалбата неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.46а, ал.3, ал.4 и ал.5 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. С., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед рег.№ 5364з-1001/04.06.2020 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци за срок от шест месеца, считано от 14.06.2020 г., не по-късно от 22.11.2020 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: